



Ὁ Σουρῆς σάν μασκαρᾶς  
τῆς ἐσχάτης συμφορᾶς.

Ποιὸς ἀσίκης σάν κι' ἐμένα καθβαλάρης περπατεῖ  
μέ παράσημο 'στὸ στῆθος καὶ μέ πένα φτερωτῆ ;

Ἐμεῖς, μωρέ, κι' ἂν κάνουμε πῶς ζοῦμε μέ εἰρήνη,  
μά ἡ φωτιὰ δὲν ἔσθυσε κι' βράζει τὸ γιγακίσι.

Ἐμεῖς κι' ἂν δὲν τροχίζουμε ἀκόμη τὰ σπαθιά μας,  
μά γιὰ νὰ τὰ τροχίσουμε ποιὸς θὰ σταθῆ 'μπροστά μας.

Ἐμεῖς, μωρέ, μέ τὴν Τουρκιά καὶ ἂν δὲν τσακωθοῦμε,  
μονάχοι θὰ σφαζώμαστε ὡς νὰ ξεκληρισθοῦμε.

Ἐμεῖς, ἂν θέλῃ ὁ θεός, θὰ σκοτωθοῦμε ὅλοι  
μέ τὸ 'δικό μας τὸ σπαθί, μέ τὸ 'δικό μας βόλι.

Βάστα καλὰ τάπέξω μας, Δραγούμη ἐπλωμάτη,  
καὶ δίνε μας παράσημα εἰς ὅλων τὸ γεινάτι.

Βάστα καὶ σὺ τὰ μέσα μας, τῆς Ζακυνθος τὸ φινόρε,  
ὅπου σοῦ πρέπουν χίλιας δηὸ καντάδες καὶ μινόρε.

Κύρ Θεοτόκη, ἀρχίσε ζαλάδα νὰ μάς πιάνη,  
σῆνω καὶ μὴν τσακόνεσαι ἐπὶ τὸν Κρακατσάνη

Κύρ Θεοτόκη, ξύπνησε καὶ ἄσε ἃ καπρίτσα,  
μήπως 'στῆς πέτρας πίσωμε κι' ἐμεῖς σάν τὴν Τσαρ'ίτσα.

Ἐμεῖς κι' ἂν ἐφειριάσχημε, μωρέ παιδιὰ, σάν κόταις,  
μά φορτονόμαστε σταυροὺς καὶ βγαίνομε ἰππόταις.

Ἐμεῖς κι' ἂν τρώμε λυχνα, ἂν τρώμε καὶ παντζάρια,  
μά πάντα θὰ φωναζώμε αὐς πότε πηλιηκάρικα.

Ἐχω τραγούδια νὰ σὰς 'πῶ ἓνα σακκί γεμάτο,  
ποῦ ἂν ἀρχίσω νὰ τὰ 'πῶ μ' εὐρίσκει τὸ Σαββάτο.

Καλῶς τὴν τὴν Στρακοστή, τὴν Κητρὴ Δευτέρα,  
ποῦ βγαίνουν οἱ καλόγεροι νὰ πάρουνε ἀέρα.

Καλῶς τὴν τὴ Στρακοστή μέ ρέβις καὶ μέ σκόρδα,  
μ' ἔλθαῖς, μέ ἰσοζύγια, καὶ μέ μεγάλη λόρδα.

Καλῶς τὴν τὴ Στρακοστή μέ τὰ φαγιὰ τὰ κρύα,  
ποῦ κάθε περιφέρεια θ' ἀρχίση μπαταρία.

Ἐπάνησε ἡ γλῶσσα μας ἀπ' τὸ πολὺ τραγούδι...  
ἔβιθα καὶ ἡ Κωπαῖς μέ τὸν σιὸρ Σκουλεῦδη.